

ת"פ 2497/05 - מדינת ישראל נגד נג'ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12-05-2497 מדינת ישראל נ' ג
בפני כב' השופט ירון מינטקבץ'

בעניין: מדינת ישראל ע"י אודליה זלצמן משלכת
תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

נ' ג ע"י עו"ד מוחמד חלאיליה
הנאשם

הכרעת דין

בשנים 2009-2007 היה הנאשם ות ר (להלן: **המתלוננת**) בקשר זוגי ולשנייםILD משותף אשר נולד ביום 0.0.2009 (להלן: **הילד**). על פי כתוב הנאשם עבר הנאשם לפני המתלוננת בעבירות אלימות, איומים, היזק לרכוש והפרת צו שיפוטי.

הנאשם

על פי עובדות **הנאשם הראשון**, בשנת 2009 אמר הנאשם למתלוננת כי הוא רוצה לשבור את ראה עם אבנים. בשל כך היה הנאשם בעבירה איומים.

על פי עובדות **הנאשם השני**, בחודש מרץ 2011 אושפזה amo של הנאשם בבית חולים והנאשם רצה לבקרה יחד עם הילד. המתלוננת בקשה ללקת במועד אחר ונסתה למנווע מהנאשם ללקחת את הילד, תוך שהוא מחזיקה אותו בידיה. הנאשם תפס את המתלוננת בזרועותיה וניער אותה, הרם ידו ואים על המתלוננת כי יהרוג אותה. כתוצאה נגרמו למתלוננת סמני חבלה בזרועה השמאלית.

בשל אלה, הנאשם היה הנאשם בעבירות תקיפה בת זוג ואיומים.

על פי עובדות **הנאשם השלישי**, ביום 14.5.11 הגיעו המתלוננת לביתו של הנאשם על מנת ללקחת את הילד. כאשר הרימה המתלוננת את הילד והחזיקה אותו בידיה, רצה הנאשם לתקוף מתיקת של המתלוננת את מפתחות רכבה, חרף התנגדותה, הכנס ידו לתקוף והוציא את המפתחות. המתלוננת התנגדה להזאת המפתחות וכתוואה נקרע תיקה של המתלוננת. לאחר מכן דחף הנאשם את המתלוננת אל מחוץ לביתו כשhaiild בזרועותיה, חרף העובדה שהילד לא היה לבוש.

בשל אלה, הנאשם היה הנאשם בעבירות תקיפה והיזק לרכוש.

עמוד 1

על פי עובדות הנאשם הربיעי, ביום 16.5.111 נתן כב' הש' איתי כצ' קלפי הנאשם צו, אשר בין היתר אסר עליו: "לנקוט באליות מכל סוג שהוא כלפי המבקרת (המתלוונת בתיק זה - י.מ.) לרבות אלימות פיזית, מילולית, איומים, קללות, הוצאות הטרידות וכיובי' בכל דרך שהיא ובכל מקום שהוא בין בטלפון ובין בדרך אחרת". ביום 19.5.11 שלח הנאשם המתלוונת מסרונו, בו נכתב "בוקר טוב. רקורדייתשתדעיכירעכשיוקיבליך את הצווה הרחקה מהמשטרה. רקעשייאנימבין מה עשית באמת כדי להרושא נימקוו והשאת חיה תובען השקרים שאמרת לא שקרים עליינו לבית המשפט. לא לאלוהי סולידשלגנו. מקווה שתחשב עט עט מרבו שער פעמאירלא להרושא הכלבללה האגושן. אמת מה שהאט רוחה לא תשמע ממי עד שתתנצל. חבל שעדיין לא למדת מהידך תורה".

בשל כך הואשם הנאשם בהפרת צו שיפוטי שנועד להגן על אדם.

על פי עובדות הנאשם החמישי ביום 7.12.7 בגין סאקר בירושלים התגלו ויכוח בין הנאשם המתלוונת. במהלך הויכוח הצמיד הנאשם המתלוונת לקיר על מנת למנוע ממנו לברוח מהמקום. כתוצאה נחבלה המתלוונת בידה ונגרם לה סימן סגול.

המחלוקה וראיות הצדדים

הנאשם אישר כי אכן היה בקשר זוגי עם המתלוונת חלק מן התקופה, ולדבריו הקשר ביניהם נמשך לסירוגין עד היום. עם זאת, הנאשם כפר בטענה כי תקף את המתלוונת או איים עליה. לטענת הנאשם, המתלוונת הייתה הצד האלים במערכות היחסים בין השניים ונעה לקלו', להשפילו ולתקוף אותו לכל אורך הקשר ביניהם.

באשר לאישום הربיעי: הנאשם לא כפר בשילוחת המסרונו, אך לטענתו אין בשליחתו משום הפרה של הצו אשר ניתן קלפיו.

מטעם המאשימה העידו המתלוונת, אמה ובת דודתה. מטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן הצדדים הגיעו מוצגים שונים.

עדות המתלוונת

המתלוונת העידה, כי הכירה את הנאשם בשנת 2004, לאחר שחרורה מהצבא והשניים היו בקשר חברתי. בשנת 2007 הקשר החברתי הפך לקשר זוגי, אשר נמשך שנתיים או שלוש שנים, במהלך נולד בהם, ביום 0.0.2009.

על פי עדותה של המתלוונת, הקשר היה רצוף מרדות ועלויות, והתאפיין ביחס אובייסיבי של הנאשם כלפיו. בתקופה שלאחר סיום הקשר הזוגי, איים עליה הנאשם ותקף אותה.

המתלוונת העידה אודות האירועים אשר פורטו בכתב הנאשם, וכן התיחסה למקרים נוספים, אשר חלקם עלו בהודעותיה (ג/1-ג/4), אך לא נזכרו בכתב הנאשם.

האישום הראשון

המתלוונת העידה, כי כאשר הייתה בחודש השני להרינה (קרוי, סמוך לחודש ** 2009 - י.מ.) חלה הדרדרות במערכות היחסים שלה עם הנאשם, אשר נגnek לקלל אותה. באחת השיחות, אותה הקליטה המתלוונת, איים עליה

הנאשם כי ישבור את ראהו באבניים.

האשם השני

בسمוך לחג הפסח שחל בשנת 2011, הנאשם ישן אצל המתלוננת. בבוקר ביקש ללקחת את הילד על מנת לבקר את אמו אשר אושפזה בבית חולים. המתלוננת אמרה שהיא מעדיפה לבוא אחר הצהרים ולא בבוקר ואז התגלו בין השנים ויכוח, במהלךו טפס הנאשם את המתלוננת בידיה, זרק אותה על המיטה ואים עלייה כי הורג אותה. כתוצאה נגרמו למתלוננת סימני חבלה בזרועותיה, אשר צולמו על ידי בת דודמה א' (התמונות הוגשו וסומנו ת/4 ות/5). לאחר מכן לקח הנאשם את הילד ויצא מן הבית.

האשם השלישי

המתלוננת העידה, כי בסוף השבוע שהסתיים ביום 14.5.11, הילד נשאר אצל הנאשם במשך סוף השבוע. כאשר באה לבתו של הנאשם ללקחת את הילד, התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המזונות והנאשם טען כי המכוניתו אותה נתן למתלוננת מהוות תשולם מזונות. במהלך הויכוח דחף הנאשם את המתלוננת, ומתלוננת דחפה את הנאשם בחזה ואז חטף ממנה הנאשם את תיקה והוציא ממנה את מפתחות הרכב. כתוצאה נקראה רצעת התקיק. המתלוננת יצאה מביתו של הנאשם כשהיא על ידיה לבוש חלקי והתקשרה לאחיה, אשר הגיע למקום ואסף אותה.

האשם הרביעי

בעקבות האירוע מושא האשם השלישי, פנתה המתלוננת ביום 16.5.11, לבית משפט לענייני משפחה והוציאה נגד הנאשם את צו ההגנה ת/10. המתלוננת הציגה את תמונה מסך הטלפון הסלולארי שלה ועליו המסרון אותו שלח לה הנאשם (ת/7), אשר תוכנו הוא כפי שפורט לעיל.

האשם החמישי

ביום 0.0.2012 חגגה המתלוננת את יום הולדתה עם חברים בגין סאקר. הנאשם התקשר אליה וביקש לבוא. המתלוננת בקשה ממנו שלא יגע אֵרֶן הנאשם אמר שבעל מקרה בכוונו לבוא. הנאשם הגיע למקום בשעה 23:30 ונסע אחורי המתלוננת לביתה וכאשר ירדה החלה בין השנים מריבה נוספת, כי הנאשם חשב שהמתלוננת נמצאת בקשר עם אחרת. במהלך המריבה טפס הנאשם את המתלוננת ודחף אותה אל הקיר, על מנת למנוע ממנה לעזוב את המקום. כתוצאה נגרם למתלוננת סימן חבלה בידה, אותו לא הראתה לשוטר אשר גבה תלונתה.

אירועים נוספים

הנאשם נתן למתלוננת מכונית מסווג סוזוקי, אשר נרשמה על שמה של אמה, אך בשלב מסוים המכונית נמכרה מבלי שרישום הבעלות שונה. אמה של המתלוננת קבלת הד"ח, בשל עבירות תנואה והמתלוננת פנתה לנאשם על מנת שידאג להסדר תשלום הד"ח.

לדברי המתלוננת, يوم קודם למתן העדות, היא שוחחה עם הנאשם אודוט הד"ח והנאשם אמר שההעברה הד"ח על שמו תלוי באופןו בו תתנהג המתלוננת במשפט. כמו כן, במהלך השיחה אמר הנאשם למתלוננת כי הוא אינו אלים.

עוד עליה מעדותה של המתלוונת, כי היה ארוע נוסף בעת שביקרה עם הנאשם ואמה בבלארוס, בו הנאשם דחף אותה במלך ויכוח. בתגובה המתלוונת סטרה לנאשם ואז הכה אותה הנאשם באגרופו עד שלא יכלה לנשום.

עדות הנאשם

הנאשם העיד להגנתו.

עיקרת של עדות הנאשם הוקדש להשחרת דמותה של המתלוונת והادرתו דמותו שלו. הנאשם טען, כי המתלוונת צורכת כמויות גדולות של אלכוהול ואז הופכת לאלימה ותוקפנית. כן טען, כי בעת שהמתלוונת הייתה איתו בקשר זוגי מחייב, היא קיימה קשרים מיניים עם גברים רבים, בהם אחיו, אדם בשם דוד ואדם בשם יעלא'.

הנאשם העיד, כי המתלוונת התייחסה אליו לאורק הקשר ביניהם באופן מזלזל ומשפיל, ואילו הוא רק ביקש להיטיב עמה ואף רצה להתחנן עמה והציג לה נשואון, חרף כל מעשה.

לגוף של האישומים העיד הנאשם באופן הבא:

האישום הראשון

הנאשם אישר, באופן מעורפל, כי השמעה לו שיחה ביןו לבין המתלוונת, אך לדבריו תוכן השיחה לא היה ברור. הנאשם העיד, כי אינו זכר את תוכן השיחה אך אין זה סביר כי איים על המתלוונת, אך יתכן והוא בשיחה "פרובוקציות" של המתלוונת שהושמטו ממנו.

האישום השני

הנאשם אישר כי אכן ביקש ללקחת את הילד לבקר את אימו בבית חולים, שכן היה לפניו ניתוח מסוכן, אך המתלוונת התנגדה. לדבריו, היה ביןו ובין המתלוונת ויכוח, במהלך המתלוונת התנפלה עליו באליםות **"לביאה חזאת, האמא, מסתערת, מקללת. אתה בן זונה, אתה זרע, אתה לא תיקח לי את הילד, על גופתי"** (ע' 44 ש' 27) והוא תפס בזרועותיה על מנת להתגונן מפניה וכך נגרמו למתלוונת החבלות הנראות בתמונות 2/4 ות/5.

האישום השלישי

הנאשם אישר כי רצה ללקחת מהמתלוונת את מפתחות המכונית אשר היו בתיקה ומתלוונת התנגדה למשינוי. הנאשם הסביר כי ביקש להוציא את מפתחות המכונית מתיקה של המתלוונת משומם שמאודicus על כך שהמתלוונת נסעה במכונית אשר קנה לה ביום השבת ועל כן ביקש ללקחת מממנה את המכונית (ע' 39, ש' 29). לדבריו הכנס ידו לתיקה של המתלוונת על מנת ללקחת את המפתחות, אך המתלוונת הלכה לאחריו ועל כן רצעת התיק נקרעה.

האישום הרביעי

הנאשם אישר כי שלח למתלוונת את המסרן מושא האישום, אך כפר בכךונה לפגוע במתלוונת או להטרידה. לדבריו המסרן נועד לבטא את כאבו ותחשויותיו.

האישום החמישי

עמוד 4

הנאשם העיד כי הגיע למסיבת יום הולדתתה של המתלוונת אשר נערכה בגין סאקר וכוונתו הייתה להציג לה נישואין. במקום היו מספר חברים של המתלוונת אוטם לא הכיר, בהם אחד שלסברתו היה עם המתלוונת בקשר מיני, אשר דבר עם הנאשם באופן משפיל. הנאשם נותר במקומות רבים שהתייחסו אליו ולאחר סיום האירוע בקש ממנה לסייע לקחת מהמקום פרטי ציוד שונים (שולחן מתפרק, אסכללה ("מנגל")) וצדומה. הנאשם הסכים לסייע לחוגגים ואז נסע אחרים במכוונתו והמתין מתחת לביתה של המתלוונת. לאחר המתנה, ראה אותה יוצאת לבוש חושפני בדרך לבילוי עם גבר אחר וביקש לדבר איתה, על מנת להציג לה נישואין. המתלוונת ביקשה לעוזב את המקום ואז הנאשם תפס ידה על מנת שלא תלך ויכול להראות לה את הטבעת. בחקירהינו הנגדית הוסיף הנאשם וטען, כי המתלוונת היא שתקפה אותו באוטו ארוע והוא התגונן מפניה "זה לא שאני בא אליה, כשאני מתקרב אליה היא כבר מושיטה ידיים, היא פראית ... כשהתקרבתי אליה היא השטוללה, תפости אותה בידים" (ע' 46, ש' 20-23).

דין והכרעה

ניתוח העדויות

עדות המתלוונת

עדות המתלוונת עשתה עלי רושם מהימן ואמין וראיתי כי ניתן לסמוך עליה למצאים ברמת הودאות הנדרשת בפלילים, גם לו הייתה עדות יחידה.

המתלוונת העידה בבטחון ובשיטף, מבלי שנתגלו בעדותה הראשית או בחקירה הנגדית כל בקייעים, תמיינות או סתיות. תגובותיה הרגשות של המתלוונת תאמו את תוכן דבריה והארועים עליהם העידה (ר' למשל ע' 11 ש' 3, ע' 12 ש' 6, ע' 16 ש' 26).

המתלוונת לא ניסתה להשחרר את דמותו של הנאשם מעבר לאמור בכתב האשום ואף צינה כי אין לה רצון شيئاונה לנאשם כל רע. המתלוונת גם לא התכחשה לנוקודות חיוביות הנוגעות לנאשם שעלו במהלך הדיון.

המתלוונת אישרה בಗילוי לב גם עובדות אשר אין נוחות לה:

המתלוונת אישרה כי אמה דיברה إليها על נושא העדות אמרה לה שהיא זוכרת פרט מסוים. לדברי המתלוונת, היא אמרה לאמה שלא לדבריה על הנושא (ר' ע' 13, ש' 5-4).

המתלוונת אישרה שהיא מקרה בו הגיבה באלים למשי הנאשם, כאשר היו בבלארוס (ע' 13, ש' 33 וע' 15 ש' 7).

המתלוונת אישרה כי היא עדין נמצאת בקשר עם הנאשם, בקשר לגידול הילד ובקשר לעניינים נוספים שבין השניים, ובهم עניינים כספיים.

מעבר לאמור לעיל, נמצאו לדברי המתלוונת תמיינות חייזניות:

מההתמונות 4/5 ו/5 עולה כי כתוצאה מהארוע מושא האישום השני נגרמו למתלוונת סימני חבלה בזרוע יד שמאל.

אמה של המתלוונת הייתה עדה לאירוע בבלארוס בו תקף הנאשם את המתלוונת. אמנים מטעמים לא ברורים המאשימה

לא כללה הארווע בכתב האשום, אך יש בעדות זו כדי ללמד על נטייה אלימה של הנאשם.

amaha של המתלוונת ובת דודתה אולגה העידו, כי שמעו ממנה על הארווע מושא האישום השני בסמוך לארווע. אולגה אף העידה כי צילמה את החבלות. עדויותיהן של אמה של המתלוונת ובת דודתה עשו רושם מהימן וראיתי לסמן על עדויותיהן.

מעבר לכל אלה, בעדותות הנאשם במשפטה, ת/8 ות/9, הוא אישר חלק ניכר מעדות המתלוונת, תוך הצגת פרשנות מוקלה למשען.

לאור כל אלה, ראייתי לחתן לדבריה של המתלוונת לפני את מלאה המשקל.

עדות הנאשם

עדות הנאשם עשתה רושם שלילי ביותר ולא ראייתי לחתן לדבריו לפני כל משקל. העדות לקתה בחוסר הגיון בסיסי, התחכמיות והתחמקיות וחילק גדול מגרטתו נכבש ועלה לראשונה רק בעדותו:

עיקר עדותו של הנאשם התאפיינה במאיצץ להשחר דמותה של המתלוונת ולהציגה כאלווהリストית אלימה, המקימת מערכות יחסים מיניות מופקרות רבות ושותפות. כן טען הנאשם, כי המתלוונת נגעה להשפלו ולבוזתו לכל אורך הקשר ביניהם, ולכנותו בכינוי גנאי שונים. לשיטתו של הנאשם, כל מטרתה של המתלוונת בקשר עימיו הייתה להוציא ממנה כסף וטבות הנאה שונות ולנצלו. כן עשה הנאשם מאיצץ להציג עצמו כאיש פאסיבי, רודף שלום, קרבן תמים של מערכת יחסים אומללה.

וחrif כל אלה, עדותות הנאשם עליה, כי הוא המשיך להיות עם המתלוונת בקשר רצוף ואף רצה לשאת אותה לאישה. לא ניתן לשייב את רצונו של הנאשם להתחנן עם דמותה, כפי שניסה להציגה בעדותה.

הנאשם טען כי המתלוונת קיימה מערכת יחסים מינית מקבילה עמו ועם אחיו ואף הציג לעניין זה בדיקת אבחות שנערכה על מנת לברר מי משניהם הוא אביו של הילד. אין לעניין זה כל רלוונטיות להליך שלפני, מלבד הרצון להשחר דמותה של המתלוונת ולהציגה כאדם לא מוסרי ולא אמין (והמתלוונת אף לא עומרה עם עניין זה בחקרתה הנגדית).

הנאשם הציג פניה שלו לבית משפט לענייני משפחה בעניין משמרות הילד - וגם עניין זה כלל אינו רלוונטי להליכים שלפני, מעבר לרצון להשחר דמותה של המתלוונת.

הנאשם טען לאורק עדותו כי הוא מקיים מצוות ובכללן שמירת השבת ומקפיד על "דרך תורה" - אך מסיבות יום ההולדת של המתלוונת התקיימה ביום 7.12.12 (החל ביום שישי בשבוע) בסמוך לשעה 00:23. הנאשם אישר כי הגיע למסיבה במכוניתו, אישר כי המשתתפים עשו "על האש" וגם אישר כי סייע להחזיר פרטיו ציוד שונים לאחר הארווע ונסע לביתה של מהתלוונת על מנת לשוחח עמה. אך מובן הוא, כי הערצת מהימנות עד אינה נוגעת לשאלת אם הוא שומר מצוות או מחלל שבת. עם זאת, הנאשם הוא שוחר בעדותו פעמים רבות על כך שהוא מקיים מצוות ושומר שבת ודרכו דרך התורה, על מנת לשווות לעצמו מהימנות ואミニות. הנאשם אף טען שבייקש לקחת את מפתחות מכוניתה של המתלוונת משום שכעס על כך שנסעה בשבת.

הנאשם מסר בעדותו פרטים מכפשים רבים על המתלוונת, אותם לא ציין כלל בהודעותיו במשפטה ת/8 ות/9. הסברו,

כאיו לא רצה לפגוע במתלוונת בעת שחקר, אינו מתישב עם השכל הישר. במיוחד לאור העובדה שלא נרתע בעדותו להשhir פni המתלוונת גם ביחס לדברים אשר כלל אינם מהווים חלק מיריעת המחלוקת.

כאשר נחקר הנאשם במשטרה על האירוע מושא האשום השני, ת/8, ש' 41-50, טען כי כאשר ביקש לקחת את הילד לבקר את אימו בבית חולים "היא" (המתלוונת י.מ.) **לא נתנה, היא שמה אותו בצד שלה ככה שאני כדי להגיע אליו הייתי צריך לבוא מעלה ולכן אני תפости את ידה בחלק מעל המפרק כף היד**". בעדותו לפני שינה את תיאור האירוע מכך לכאן ותיאר את המתלוונת כאיו התנפלה עליו באלים חיתית (ובלשונו: **לביאה חזאת**) והוא נאלץ להתגונן ממנה.

כאשר נחקר הנאשם אודות השיחה מושא האשום הראשון הושמעה לו ההחלטה השיחה עם המתלוונת (ת/8 ש' 115-107). הנאשם אישר, כי בשעת כעס אמר דברים שלא היו צריכים להאמר. כמו כן טען כי ההחלטה שהושמעה לו נערכה בצורה מגמתית והושמטו ממנו קללות שקיים אותה אותו המתלוונת. לאחר שהתברר לנายนם, כי ההחלטה לא הוגשה במסגרת ראיות התביעה, טען כי ההחלטה שהושמעה לו במהלך גביה העדות אינה ברורה, ועל כן אמר לחוקרת דברים כלילום. כן טען, כי היה בלחץ נפשי בגין החקירה והוא **"לחוץ וכאוב"**. מקריאת ההודעה ת/8 בירור כי הנאשם השיב תשובות מדויקות וסקולות, ידע לטען כי ההחלטה השיחה נערכה בצורה מגמתית. בסוף ההודעה ת/8 הוסיף הנאשם מיזמתו מספר הסברים לטענות המתלוונת, מהם עולה בבירור כי הנאשם היה ער לזכיותו ידע להתמודד עם החשדות והראיות אשר הוטחו בפנוי.

נקודה אחרת זו, מלמדת על תחוכמו של הנאשם, אשר התאים גרסתו לפני למצב הראיות, וניסיה לשחוך את משמעות אמרתו במשטרה, משנוכח שההחלטה מושא האשום הראשון לא הוגשה.

כאשר נחקר הנאשם בת/8, ש' 53 אישר, כי הוא גרם למTELוננט את החבלות הנראות בצילומים ת/4 ות/5. מנגד, בעדותו לפני טען כי אינו יודע האם הוא שגרם לחבלות (ע' 44, ש' 32-31). כאשר עומת עם הסטירה פנה לבא כוחו לעזרה (ע' 45 ש' 2).

ה הנאשם אישר כי שוחח עם המתלוונת يوم לפני עדותה וביקש ממנו "לומר את האמת בבית המשפט" והציג באזניה כי "אינו גבר אלים". לא מיותר לציין כי רקע הדברים העובدة שאמה של המתלוונת קיבל דוח תנוועה אותו היה אמרו הנאשם לשלם, שכן המכונית אותה קנה למTELוננט נרשמה על שמה של אמה של המתלוונת, אך הייתה ברשותו של הנאשם. הנאשם אף התנה תשלום הדוח באופן עדותה של המתלוונת - התנהגות הרחוקה מלהתיישב עם תחושת חפות.

לסיכום אוסיף, כי הנאשם העיד לפני והתרשם כי אין מדובר באדם נטול עמוד שדרה ורצונות, אשר המתלוונת עשתה בו רצונה. על פי התרשומי מדבר באדם מתחכם ונבון, הידוע מה הוא רוצה וידע לעמוד על שלו. עוד התרשםתי, כי מטרת עדותו של הנאשם הייתה להרחקו מasmaה, גם במחair של אמירת דברים אשר אינםאמת.

לאור כל אלה, לא ראיתי לתת לעדותו של הנאשם לפני כל משקל.

סיכום ביניים - קביעות עובדיות

קבעתי, כי עדותה של המתלוונת נאמנה עלי ואני מאמין לדבריה ללא סיג. כן קבעתי כי אני דוחה את עדותו של הנאשם. לאור זאת, אני מאמין את עדות המתלוונת לפני וקובע כי הדברים התרחשו כפי שתארה אותם.

טענות ההגנה שונות

טען ב"כ הנאשם, כי העובדה שהקלטה השיחה מושא האשם הראשון לא הוגשה כראיה, יש בה לפגוע במשקל ראיות התיבעה ולהביא לזכויו הנאשם. לא ראוי לקבל הטענה. אכן, רצוי היה להגיש הקלטה. עם זאת, עדותה של המתלוונת כי הנאשם איים עליה שি�BOR את ראהה, נאמנה עלי ולא ראוי קושי לסגור עליה ממצא ודאי. יתרה מכך, כפי שציינתי, הקלטה הושמעה לנאם בעת שנחקר במשטרה (ת/8, ש' 117-107) והנאם לא חלק על כך שנשמעו מאים שישBOR את ראהה של המתלוונת, אלא ניסה לתת לדבריו פרשנות מוקלה, תלות הקשר.

טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם ביקש לחת את מפתחות המכונית מאחר וביתוח המכונית אינם חול ביום השבת, ולאחר שהתגלה לו כי המתלוונת נסעת במכונית ביום השבת חלה עליו חובה למנוע מהמתלוונת לנוהג במכונית, על מנת שלא תעבור עבירה של נהיגה ללא ביתוח.

הנאם לא העלה נימוק זה בעדותו על מנת להסביר מעשי,DOI בכיר על מנת לדחות הטענה. מעבר לכך, לא הוצאה לפני פוליסט הביטוח של המכונית על מנת לבסס הטענה. המתלוונת גם לא עומתה עם הטענה בחיקرتה. גם נימוקים אלו היו מצדיקים דחיתת הטענה.

גם לגופו של עניין, אין ממש בטענה. הארווע מושא האשם השני התרחש במקומות השבת, כך שלא היה כל חשש מיידי שהמתלוונת תנגה ברכב לא מבוטח, אשר היה בו להצדיק נטילת מפתחותיה בכך.

טען ב"כ הנאשם, כי המסרון מושא האישום הרביעי אינו מהוות הטרדה, שכן מדובר במסרון בוודד אשר תכנו ניטראלי. לא ראוי ממש גם בטענה זו. הכו מושא האישום הרביעי אסור על הנאשם: "לנקוט באלימות מכל סוג שהוא כלפי המבוקשת (המתלוונת בתיק זה - י.מ.) לרבות אלימות פיזית, מילולית, איום, קללות, הצקות הטרדות וכיובי בכל דרך שהיא ובכל מקום שהוא בין טלפון לבין דרך אחרת". המסרון אשר נשלח אליה, נשלח מיד לאחר שנודיע לנאם על הכו, האשים את המתלוונת בכך שהפיצה עליו שקרים, נתען בו, כי המתלוונת הורסת את מערכת היחסים ביניהם בגלל האגו שלו ודרישה מהמתלוונת כי תתנצל לפני הנאם, אחרת לא תשמע ממנו. האשמהadem בשקרים בודאי שנכנست לגדיר קלה או הצקה. האשמהadem בהرس מערכת יחסים גם היא בודאי הצקה. אמרה כי המתלוונת לא תשמע מהנאם עד שתתנצל בפניו, כאשר לשנים יلد משותף אשר הנאם חייב במצוותיו, יכולה גם להתרפרש כמובן (אם כי לא יוכסה לנאם עבירה זו).

הגדרת הקשר בין הנאשם למתלוונת

על פי כתוב הנאשם, יוכסו לנאם עבירות תקיפה בת זוג. מן הראיות עולה שמערכת היחסים בין השניים לא הייתה ברורה ומוגדרת לכל אורך הקשר ביניהם. לאור זאת, קיים ספק ממשי האם הנאשם והמתלוונת היו בני זוג, כהגדרת המונח בסעיף 382 לחוק העונשין.

סיכום

לאור האמור לעיל, מרשיין הנאשם בעבירות הבאות:

אישום ראשוני: מרשיין הנאשם בעבירות איום, בנגדו לסעיף 192 לחוק העונשין.

אישום שני: מרשיע את הנאשם בעבירות איום ותקיפה הגרמת חבלה של ממש, בנגד לסעיפים 192 ו- 380 לחוק.

אישום שלישי: מרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה והזק לרכוש, בנגד לסעיפים 379 ו- 452 לחוק.

אישום רביעי: מרשיע הנאשם בעבירה של הפרת צו שיפוטי אשר נועד להגן על שלומו של אדם, בנגד לסעיף 287(ב) לחוק.

אישום חמישי: מרשיע הנאשם בעבירה של תקיפה הגרמת חבלה של ממש, בנגד לסעיף 380 לחוק.

ניתנה היום, כ"ד סיון תשע"ד, 22 יוני 2014, במעמד הצדדים